

AQUAREL·LA (VERSIÓ «NOCTURNAL»)

No és que haguessis trigat
molt a pintar-la,
va ser un temps infinit dins de la brevetat.
La tremolor de la mà era una ampolla
plena de nit que deia: «beu-me»,
com la nena que creix més enllà de la raó
i salta al buit d'un home o d'uns dits
que li poden donar goig una estona.
Al costat passa un riu,
mig esborrat per l'aigua del pinzell.
La matèria sòlida dels colors s'esvaeix
amb una gropada petita del vent de la desesperació.
La nit no té blaus ni grocs només espurnes
i records que no ho són:
«què hauries fet si haguessis sabut...»
Que què? Estirats al llit com una aigua
que s'embruta i acoloreix,
que s'asseca i s'esborra
—que admires des de lluny
penjada d'una paret pel coll.

DOBLEGAR ROBA

No en sé gaire, de com l'ésser
arriba a la paraula. ¿És un pou comú
on els vailets van a buscar aigua?
Ara plegava la teva roba:
és vella i desgastada, còmoda,
ben d'estar per casa. I, a cada plec,
hi ets tu. T'hi veig els ulls
als forats, veig la costura de l'esquena,
les mànigues del color dels cabells,
el botó que et descordaré amb goig,
i el doblec on els meus dits seran les teves mans
—envermellides, desgastades com un mancús d'or.
¿Ens entenem també així,
com un ròssec que el temps duu
als pous de la veritat? ¿En quin moment
el parrac ja ens engavanya?
Llança la galleda al fons i escolta
com s'omple i es fa feixuc
a la mà el pes ocult de l'aigua.
Faig un altre plec
per al calaix buit de les teves coses,
com si la corriola mai no
m'hagués de segar els dits.